

Man kan sige, at vi er færdige med det, man kunne kalde første halvleg i spillet om en løsning på de hjemløses problemet. Det består i, at vi har lavet en lovændring, der blev vedtaget i 1995, og som bygger på meget tætte kontakter til hele hjemløseområdet. Hele området er meget glad for den lovgivning og den vejledning, der er til stede, men vi mangler det, jeg kalder anden halvleg: at loven for alvor bliver omsat til handling ude omkring, ikke mindst i kommunerne, men også i amterne.

For at komme i gang med den fase, som drejer sig om at få omsat lovgivningen til handling, vil regeringen bede amterne og kommunerne om at komme med en så konkret redegørelse for behovene som muligt. Det drejer sig om at inddrage forsorgshjem og herberger og få dem til sammen med de hjemløse selv at give en statusopgørelse: Hvor mange er der, hvilke typer problemer har de, hvor mange mangler konkret kun et sted at bo, hvor mange har problemer, som kan løses ved støtte i eget hjem sammen med en støtte- og kontaktperson, og hvor mange mangler et bofællesskab? Bofællesskaber kan i øvrigt både være af mere utraditionel karakter som den skurvognsby, der er opført i Aalborg, og være mere etablerede bofællesskaber.

Først når vi har en sådan redegørelse – og jeg håber, det kan lade sig gøre, og at amter og kommuner er med på ideen – vil det være muligt at lave en egentlig plan over, hvordan vi får løst de problemer. Men den plan kan vi ikke lave fra centralt hold. Den kan kun laves med hjælp fra de hjemløse selv, fra dem, der arbejder med problemet, og fra amterne og kommunerne. Men regeringen er indstillet på at arbejde med på en sådan plan, og vi er også indstillet på at drøfte planen med henblik på den fornødne finansiering, altså at sørge for, at der følger penge med.

Det er i dag sådan, at det påhviler amterne at sørge for de midlertidige overnatningsmuligheder, og når man snakker med dem, der har med området at gøre, får man den melding, at der i det store hele ikke mangler pladser, når det gælder de akutte tilbud. Det, der mangler, er først og fremmest permanente tilbud, der passer til de mennesker, vi taler om.

Ud over det, jeg her har nævnt, er by- og boligministeren allerede i gang med en indsats, og der er givet 130 mio. kr. til denne indsats.

Der er allerede aktiviteter i gang i kontakt med dem, der arbejder med de her mennesker. Der er aftalt en konference, hvor de hjemløse og

de, der arbejder på området, skal deltage for også at give det her bidrag til at finde ud af: Hvad er det for konkrete tilbud, der er brug for, og hvordan sørger vi for, at der kommer nok af dem?

Vi står med alle tiders udgangspunkt, for jeg tror, vi er et af de lande i verden, der er længst, når det gælder om at identificere præcis, hvad det er, der skal til.

Vi har også et godt udgangspunkt, fordi vi nok har færre hjemløse end de fleste andre lande, så opgaven burde ikke være uoverkommelig. Vi ved, hvad der skal til, men det er klart, at det er en målsætning, som andre lande måske overhovedet ikke har turdet stille sig, at vi vil gøre, hvad vi overhovedet kan for at sige, at vi ikke længere har det problem i Danmark.

Men på trods af den gode vilje, må jeg afvise forslaget her. Ud fra min bedste overbevisning ville det ikke hjælpe noget.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Ja, nu er jeg slet ikke overrasket over ministerens afvisning. Men trods alt har ministeren dog udtalt sig i dag til Politiken, så ministeren ved åbenbart, at der er et problem.

Hvorfor de er hjemløse? Jamen der findes jo nok lige så mange grunde til, at de er hjemløse, som der findes hjemløse, og vi er helt på det rene med, at det er mange, mange forskellige mennesker, og at der skal laves mange forskellige tiltag. Men en seng at sove i er jo et basalt behov, og det synes jeg nok at man må opfylde.

Jeg er lidt bange for det dér med amter og kommuner, og derfor mener jeg, vi skal have fat på dem nu, for jeg ved, at amterne jo også har ondt i økonomien. I mit eget amt, Sønderjyllands Amt, er jeg bange for, at et af forsorgshjemmene ryger her under de nye budgetforhandlinger.

Karen J. Klint (S):

Det er koldt udenfor, og for de hjemløse er det ikke kun vinterens kulde, det handler om. De savner i høj grad meget mere varme og omsorg fra hele samfundet.

I bestræbelserne på at afhjælpe den akutte vinterkulde må vi dog ikke glemme alle de tilbud, der i forvejen er over det ganske land, også her i København, hvor der er en koncentration af herbergpladser og andre tilbud, men desværre også af mennesker, der så åbenlyst ikke passer ind i disse tilbud.